

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **MAXIMA pojišťovna, a. s.**, se sídlem Italská 1583/24, Praha 2, zastoupené Mgr. Petrem Kovaříkem, advokátem se sídlem Italská 1583/24, Praha 2, proti žalované: **Česká národní banka**, se sídlem Na Příkopě 28, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. M. T., proti rozhodnutí bankovní rady České národní banky ze dne 11. 10. 2012, čj. 2012/2977/110, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2015, čj. 3 Af 39/2012 – 55,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Česká národní banka rozhodnutím ze dne 20. 7. 2012, čj. 2012/6814/570, uložila žalobkyni povinnost provést ve stanovené lhůtě změnu v osobě generálního ředitele odvoláním Ing. M. T. z této funkce a dále povinnost nahradit náklady řízení. Bankovní rada České národní banky (dále jen „bankovní rada“) rozhodnutím ze dne 11. 10. 2012, čj.

2012/2977/110 (dále také „napadené rozhodnutí“), zamítla rozklad žalobkyně (dále také „pojišťovna“) a potvrdila rozhodnutí žalované.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí bankovní rady žalobou u Městského soudu v Praze, který v záhlaví označeným rozsudkem žalobu zamítl. Městský soud shodně s bankovní radou uzavřel, že u generálního ředitele nebyla zhojena překážka volitelnosti ve smyslu § 38l odst. 5 obchodního zákoníku jako předpoklad splnění podmínky vyplývající z § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 277/2009 Sb., o pojišťovnictví (dále jen „zákon o pojišťovnictví“). K dalším žalobním bodům vyslovil již jen stručné závěry, protože jejich případná opodstatněnost nemohla mít vliv na výsledek řízení. Rozsudek městského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a Nejvyšší správní soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

3. Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

4. Nesouhlasila s výkladem § 38l obchodního zákoníku, ke zhojení překážky volitelnosti u osoby generálního ředitele při posuzování jeho důvěryhodnosti podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví. Nesouhlasila ani s interpretací vzájemného poměru § 8 zákona o pojišťovnictví a § 38l obchodního zákoníku. Považovala za rozporné se smyslem zákona, aby generálního ředitele do funkce zvolila její valná hromada, přestože podle čl. 5 odst. 3 písm. f) stanov pojišťovny generálního ředitele jmenuje a odvolává představenstvo. Podle stěžovatelky bylo třeba § 38l odst. 5 obchodního zákoníku pojednávající o odpadnutí překážky volitelnosti vyložit tak, že rozhoduje orgán společnosti, který jmenuje (volí) osobu, jíž se překážka týká.

5. Stěžovatelka splnila požadavky § 38l odst. 5 obchodního zákoníku. Snažila se zachovat smysl právní úpravy a garantovat práva a povinnosti všech zúčastněných. Valnou hromadu nechala posoudit a následně hlasováním zhojit překážku volitelnosti u kandidáta na generálního ředitele. Samotnou volbu uskutečnilo v souladu se stanovami představenstvo pojišťovny poté, co posoudilo schopnosti kandidáta na tuto funkci z pohledu § 38l odst. 1 obchodního zákoníku i z hlediska splnění podmínek podle § 11 odst. 4 a 5 zákona o pojišťovnictví. Výklad § 38l odst. 5 obchodního zákoníku nemůže vést k rozšíření pravomoci valné hromady, resp. dozorčí rady pojišťovny volit generálního ředitele namísto představenstva. Vyslovil-li městský soud takový závěr, byl povinen uvést právní normu, z níž tento přenos kompetencí mezi orgány pojišťovny dovodil.

6. Dále stěžovatelka nabídla alternativní výklad § 13 odst. 6 písm. c) zákona o pojišťovnictví (pojednávající o povolení k provozování pojišťovací činnosti), podle nějž by se vůbec neměla posuzovat důvěryhodnost generálního ředitele jako osoby s účastí na řízení pojišťovny. Hodnoceno by mělo být pouze, zda kandidát splňuje požadovanou kvalifikaci a potřebnou praxi pro řádné řízení pojišťovny. Ing. T. splňoval tyto předpoklady lépe, než jiní uchazeči.

7. Uložení povinnosti změnit osobu generálního ředitele stěžovatelka považovala za porušení ústavního práva na svobodnou volbu a výkon povolání podle čl. 26 Listiny

základních práv a svobod (dále jen „Listina“), které nelze omezit extenzivním či analogickým výkladem zákona. Ve vedoucích pozicích pojišťoven (i v představenstvech a dozorčích radách) působí osoby, u nichž je dána překážka volitelnosti dle § 38l odst. 1 obchodního zákoníku. Žalovaná by měla v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu stejné případy posuzovat obdobně.

8. Ze zápisu z mimořádné valné hromady pojišťovny ze dne 6. 1. 2012 vyplývají kompetence valné hromady i představenstva při volbě generálního ředitele. Je v něm uvedena i podstata nevolitelnosti Ing. M. T. jako kandidáta na tuto funkci. Tento zápis lze interpretovat i tak, že valná hromada hlasováním rozhodla nejen o zhojení překážky volitelnosti u tohoto kandidáta, ale provedla současně i jeho volbu.

9. Stěžovatelka nesouhlasila ani s věcným posouzením důvěryhodnosti generálního ředitele podle § 8 odst. 3 zákona o pojišťovnictví. Městský soud nevyslovil vlastní závěry a v podstatě odkázal na argumentaci bankovní rady. Přihlížel přitom k předchozímu působení Ing. T. ve funkci generálního ředitele a předsedy představenstva pojišťovny v době zavedení nucené správy v roce 2001 i k jeho odpovědnosti za investice na pozici ředitele pro strategický rozvoj. Soud naopak nezohlednil délku doby, která mezitím uplynula. Uvedené skutečnosti proto nemohou být překážkou pro nynější výkon funkce. Ing. T. přes odvolání z funkce generálního ředitele v době zavedení nucené správy zůstal až do konce roku 2007 předsedou představenstva. Žalovaná nepožadovala změnu předsedy představenstva. Ani ministerstvo financí, které dříve vykonávalo dohled nad činností pojišťoven, v rámci rozhodování o tzv. přelicencování stěžovatelky neshledalo u osoby generálního ředitele nedostatky. Pozitivní stránky výkonu činnosti Ing. T. v orgánech pojišťovny z této doby nebyly zohledněny při posouzení jeho důvěryhodnosti.

10. Městský soud nezhodnotil správně ani odpovědnost Ing. T. za nevýhodné investice na pozici ředitele pro strategický rozvoj. Neuvedl, o jaké důkazy opřel své závěry, mj. o nevýhodnosti investic a neobezřetném počínání. Před jmenováním do funkce generálního ředitele Ing. T. působil jako ředitel pro strategický rozvoj a člen investiční komise, která je poradním orgánem představenstva. Stanovisko této komise má pouze doporučující charakter. V zápisech ze zasedání komise o investicích do fondu Allegro a nákupu akcií společnosti Kovoprojekta Brno a. s. ve dnech 28. 11. 2011 a 29. 11. 2010 není uvedeno stanovisko Ing. T. k uvedeným akvizicím. Není proto zřejmé, jaký postoj k nákupům zastával, ani že se z jeho strany jednalo o neobezřetné jednání. Nebylo-li rozhodnutí o nevýhodných investicích přičítáno k tíži členům představenstva, nemůže být přičítáno k tíži ani členovi orgánu s poradním hlasem.

11. Chybné je i posouzení (ne)možnosti vykonat rozhodnutí žalované, jež ukládá stěžovatelce povinnost provést změnu v osobě generálního ředitele *„tak, že odvolá Ing. M. T.“*. V právní terminologii má slovní spojení „odvolat z funkce“ jednoznačný a přesný význam. Přesnou formulaci je tedy třeba vyžadovat i ve výroku rozhodnutí žalované. V daném případě podle pracovní smlouvy nebylo možno funkci generálního ředitele odvoláním ukončit. Slovní spojení „odvolat z funkce“ nelze vykládat tak, že jde o obecně formulovaný imperativ k ukončení funkce. Žalovaná měla formulovat výrok svého rozhodnutí způsobem nepřipouštějícím různé interpretace a pokud tak neučinila, soud jí měl uvedený nedostatek vytknout.

IV.

12. Žalovaná navrhla zamítnutí kasační stížnosti. Argumentaci stěžovatelky týkající se výkladu § 38l obchodního zákoníku považovala za účelovou a nelogickou. Z rozsudku městského soudu neplyne, že předpokladem odstranění překážky volitelnosti bylo zvolení generálního ředitele do funkce valnou hromadou pojišťovny. I kdyby bylo možno překážku volitelnosti takto zhojit, nemůže tím být negována a nahrazována úloha orgánu dohledu při posouzení důvěryhodnosti osoby generálního ředitele podle § 8 odst. 1 a 3 zákona o pojišťovnictví. Ve veřejnoprávní rovině takové rozhodnutí nemůže žalovanou jako orgán dohledu vázat.

13. Stížní námitka týkající se porušení ústavně zaručeného práva na svobodnou volbu a výkon povolání dle čl. 26 Listiny je novým, dříve neuplatněným, tvrzením. Navíc se porušení tohoto práva může dovolávat pouze Ing. T., nikoliv stěžovatelka. Veřejným zájmem je, aby se na řízení finanční instituce podílely důvěryhodné osoby. Odepření přístupu do dané funkce nedůvěryhodné osobě nelze považovat za porušení tvrzeného ústavního práva.

14. Důvodná není ani námitka, že žalovaná při posouzení překážky volitelnosti nepostupuje jednotně vůči různým osobám ve vedoucích funkcích pojišťoven. Stěžovatelka neuvedla, o které osoby se jedná a řízení se netýkalo jiných osob než generálního ředitele.

15. Městský soud nepochybil, pokud při posouzení důvěryhodnosti generálního ředitele dílem odkázal na závěry bankovní rady. Vedle toho totiž na základě správního spisu uvedl i vlastní úvahy ke konkrétním případům neobezřetnosti v investiční činnosti pojišťovny v době působení Ing. T. na pozici ředitele pro strategický rozvoj a člena investiční komise. Ty se týkaly nabývání podílových listů ve fondu Allegro a akvizice společnosti Kovoprojekta Brno, a. s. Soud poukázal i na působení Ing. T. v letech 2008 – 2010 v orgánech společnosti Oleofin, a. s., a STZ, a. s., na jejichž majetek byl následně prohlášen konkurs. Připustil proto možnost přihlédnout při posouzení důvěryhodnosti i k působení dané osoby ve vedoucích funkcích pojišťovny v době zavedení nucené správy. S ohledem na veškeré okolnosti případu potvrdil závěr bankovní rady, že generálního ředitele stěžovatelky nelze považovat za osobu důvěryhodnou ani podle § 8 odst. 3 zákona o pojišťovnictví. Důsledky pochybení z minula v čase slábnou, ale byla-li následována dalšími, lze při komplexním hodnocení důvěryhodnosti přihlédnout i k pochybením ze vzdálenější minulosti.

16. K námitce nevykonatelnosti výroku rozhodnutí žalovaná poukázala na § 95 odst. 2 zákona o pojišťovnictví. Podle něj nařídí pojišťovně provedení změny v osobě s účastí na řízení v závislosti na povaze a závažnosti zjištěných nedostatků. V tomto případě žalovaná nařídila provést tuto změnu odvoláním Ing. T. z funkce. Slovem „odvolá“ neměla žalovaná na mysli odvolání jako konkrétní způsob ukončení pracovního poměru ve smyslu § 73 zákoníku práce, nýbrž obecnou povinnost stěžovatelky učinit kroky, aby jmenovaný nadále nevykonával funkci generálního ředitele. Tak výrok rozhodnutí vyložil i městský soud. Stěžovatelka zjevně výroku rozhodnutí také porozuměla. Uloženou povinnost provedla tak, že dosavadního generálního ředitele převedla na pozici ředitele pro strategické řízení.

17. Nad rámec stížních námitek žalovaná doplnila, že osobu Ing. T. posuzovala již v minulosti v souvislosti s jeho působením v představenstvu stěžovatelky a shledala, že není osobou, která s ohledem na svoji dosavadní praxi dává jistotu obezřetného řízení pojišťovny. Nesouhlas žalované s jeho působením v představenstvu pojišťovny byl předmětem samostatného soudního přezkumu.

V.

18. Kasační stížnost není důvodná.

19. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval výkladem § 38l obchodního zákoníku z hlediska odklizení překážky volitelnosti u generálního ředitele stěžovatelky, který je pro posouzení věci zásadní.

20. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Stěžovatelka přípisem ze dne 17. 1. 2012 sdělila žalované v souladu s § 23 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví, že do funkce generálního ředitele jmenovala Ing. T. Žalovaná ji vyzvala k předložení dokumentů k jeho osobě podle § 15 zákona o pojišťovnictví. Požadovala také doplnění dalších skutečností o jeho působení u stěžovatelky v době zavedení nucené správy (v roce 2001), v představenstvu společnosti Oleofin, a. s. (v době od 29. 5. 2008 do 15. 12. 2009) a v dozorčí radě společnosti STZ, a. s. (v době od 22. 10. 2008 do 27. 5. 2010), neboť na majetek uvedených společností byl v roce 2010 prohlášen konkurs. Stěžovatelka k působení Ing. T. v uvedených společnostech sdělila, že se zabývala splněním zákonných podmínek kandidáta na funkci generálního ředitele včetně překážky výkonu funkce dle § 38l obchodního zákoníku. Překážku volitelnosti zhojila dne 6. 1. 2012 valná hromada v souladu s § 38l odst. 5 obchodního zákoníku, představenstvo pojišťovny poté souhlasilo se jmenováním generálního ředitele do funkce. Stěžovatelka doložila zápisy z jednání mimořádné valné hromady a představenstva ze dne 6. 1. 2012. Poté žalovaná dne 10. 5. 2012 oznámila stěžovatelce zahájení správního řízení o uložení opatření k nápravě podle § 95 odst. 5 odst. 1 a 2 zákona o pojišťovnictví, které vyústilo ve vydání rozhodnutí ukládající stěžovatelce provést změnu v osobě generálního ředitele.

21. Generální ředitel je nepochybně osobou s účastí na řízení pojišťovny ve smyslu § 3 odst. 6 písm. j) zákona o pojišťovnictví. Na údaje o této osobě [§ 15 odst. 1 písm. c) zákona o pojišťovnictví] se vztahuje informační povinnost stěžovatelky podle § 23 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Stěžovatelka je povinna doložit tyto údaje doklady o dosaženém vzdělání, o praxi uvedené osoby a o její důvěryhodnosti [viz § 15 odst. 2 písm. d) zákona o pojišťovnictví].

22. Za důvěryhodnou se podle § 8 odst. 1 zákona o pojišťovnictví považuje fyzická osoba, která splňuje a) podmínky trestněprávní bezúhonnosti, b) další podmínky stanovené pro výkon funkce člena představenstva akciové společnosti podle obchodního zákoníku. Pod pojem důvěryhodnosti podle písmene b) uvedeného ustanovení spadá i předpoklad volitelnosti posuzované osoby ve smyslu § 38l obchodního zákoníku.

23. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelce, že se u osoby s účastí na řízení, včetně generálního ředitele, neposuzuje důvěryhodnost podle § 8 zákona o pojišťovnictví. Vzhledem k dikci § 23 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví v návaznosti na § 15 odst. 2 písm. d) téhož zákona se kromě členů statutárních a kontrolních orgánů pojišťovny

důvěryhodnost posuzuje i u osob s účastí na řízení pojišťovny. Důvěryhodnost generálního ředitele, jako osoby ovlivňující řízení a hospodaření pojišťovny, je zákonnou podmínkou výkonu jeho funkce. Žalovaná posuzuje splnění uvedené podmínky, proto se zabývá i předpoklady pro výkon funkce člena představenstva akciové společnosti.

24. Tyto předpoklady jsou upraveny zejména v § 38l odst. 1 obchodního zákoníku, podle nějž *„statutárním orgánem, členem statutárního nebo jiného orgánu právnické osoby, která je podnikatelem, nemůže být ten, kdo vykonával kteroukoli ze srovnatelných funkcí v právnické osobě, na jejíž majetek byl prohlášen konkurs. Totéž platí, byl-li insolvenční návrh podaný proti takové právnické osobě zamítnut pro nedostatek majetku“*.

25. Kandidát na generálního ředitele nesplňoval požadavky § 38l odst. 1 obchodního zákoníku z důvodu svého působení v představenstvu společnosti Oleofin, a. s., a v dozorčí radě společnosti STZ, a. s., na jejichž majetek byl v rozhodné době (§ 38l odst. 2 a 3 obchodního zákoníku) prohlášen konkurs. Odstranění dané překážky bylo předmětem jednání mimořádné valné hromady pojišťovny dne 6. 1. 2012, neboť ji podle stěžovatelky bylo možno zhojit postupem dle § 38l odst. 5 obchodního zákoníku. Nejvyšší správní soud tomuto názoru nepřisvědčil.

26. Při posouzení uvedené otázky je stěžejní výklad § 8 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví, který odkazuje na podmínky stanovené pro výkon funkce člena představenstva akciové společnosti. Tyto podmínky jsou upraveny právě v § 38l odst. 1 obchodního zákoníku. Ustanovení § 38l odst. 5 obchodního zákoníku, jehož se dovolává stěžovatelka, vymezuje předpoklady, za nichž lze od nedostatků ve volitelnosti do funkce člena představenstva akciové společnosti odhlédnout a za nichž je možno se vyhnout negativním důsledkům nesplnění podmínky volitelnosti podle § 38l odst. 1 obchodního zákoníku.

27. Závěr o nemožnosti aplikovat § 38l odst. 5 obchodního zákoníku pro účely posouzení důvěryhodnosti fyzické osoby plyne především ze skutečnosti, že § 8 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví odkazuje na podmínku volitelnosti upravenou v obchodním zákoníku, nikoliv však na možné způsoby odstranění překážky volitelnosti. Ustanovení § 38l odst. 5 obchodního zákoníku proto nelze při posouzení podmínky volitelnosti v rámci hodnocení důvěryhodnosti použít.

28. Z důvodové zprávy k zákonu o pojišťovnictví plyne, že *„[z]ákladním cílem navrhovaného zákona je tak vytvořit odpovídající předpoklady pro zabezpečení maximální ochrany spotřebitele pojišťovacích služeb prostřednictvím efektivního dohledu nad jejich soukromými provozovateli, který by měl být vyvážen komerční svobodou nabídky a výběru těchto služeb, a to s plnohodnotným využitím.“*

29. Právní úprava vychází z principu co možná největší ochrany spotřebitelů pojišťovacích služeb, poskytovaných pojišťovnami jako subjekty soukromého práva, v oblasti pojišťovnictví regulovaného do značné míry normami veřejného práva. Tohoto účelu je dosaženo zakotvením dohledové činnosti nad působením pojišťoven správními orgány, ale také nastavením striktních podmínek výkonu pojišťovací činnosti nejen u pojišťoven, ale i u osob v „řídících“ funkcích. Takovou podmínkou je u uvedených osob i požadavek na jejich důvěryhodnost podle § 8 zákona o pojišťovnictví.

30. Důvodová zpráva k § 8 zákona o pojišťovnictví výslovně uvádí, že *„jednou ze základních podmínek výkonu činností rozhodujících nebo významných pro zajištění obezřetného řízení pojišťovny nebo zajišťovny je prokázání důvěryhodnosti fyzické osoby, která je oprávněna takovou činnost vykonávat. Tato důvěryhodnost spočívá jednak v trestně právní bezúhonnosti a jednak v její profesní, podnikatelské důvěryhodnosti.“*

31. Smyslem a účelem právní úpravy je nejen zajištění ochrany a stability fungování celého pojišťovacího trhu, ale také ochrana subjektů, kteří na něm působí či se jej účastní. Toho se dosahuje mimo jiné nastavením „kvalifikačních“ požadavků u osob, které ovlivňují stabilitu trhu ze své pozice v pojišťovně. Účelem právní úpravy a úmyslem zákonodárce je mj. ochrana spotřebitele a zajištění stability pojišťovacího trhu, na němž se nakládá s velkým objemem finančních prostředků třetích osob (především pojištěnců). „Jistotu“ či „stabilitu“ řádného řízení a obezřetného výkonu pojišťovací činnosti nelze očekávat od osob, které působily ve společnostech v insolvenčním řízení završeném prohlášením konkursu. Možnost zhojení nedostatku volitelnosti u osoby generálního ředitele způsobem provedeným stěžovatelkou by byla v rozporu s účelem a smyslem právní úpravy.

32. V nyní posuzované věci je tedy nerozhodné, zda se dne 6. 1. 2012 sešla mimořádná valná hromada stěžovatelky, která měla hlasováním „zhojit“nedostatek volitelnosti u kandidáta na generálního ředitele.

33. Městský soud vyšel, stejně jako bankovní rada, při posouzení této otázky z nesprávného předpokladu o zhojitelnosti nedostatku podmínky stanovené v § 8 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví v návaznosti na § 38l odst. 1 a 5 obchodního zákoníku. Dovodil-li však, že překážka volitelnosti u osoby generálního ředitele nebyla zhojena, dospěl ke správnému závěru, že generálního ředitele pojišťovny nebylo možné v posuzované věci považovat za důvěryhodnou osobu.

34. Závěry městského soudu týkající se překážky volitelnosti a nesplnění podmínky důvěryhodnosti podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o pojišťovnictví v převážné míře obstojí. Dílčí nesprávnost vztahující se k přípustnosti aplikace § 38l odst. 5 obchodního zákoníku pak neovlivnila zákonnost napadeného rozsudku.

35. Vzhledem k výše uvedenému nebyla zákonnost napadeného rozsudku dotčena ani tím, že městský soud pojednal o dalších žalobních bodech týkajících se posouzení dalších předpokladů důvěryhodnosti podle § 8 odst. 3 zákona o pojišťovnictví jen stručně. Bez ohledu na to, zda by městský soud dovodil důvodnost těchto žalobních bodů, totiž výsledek soudního řízení nemohl být jiný.

36. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce, že městský soud nevybudoval vlastní argumentační linii k žalobním bodům o působení Ing. T. v době zavedení nucené správy v pojišťovně a při neobezřetných investicích pojišťovny v době jeho působení na pozici ředitele pro strategický rozvoj a člena investiční komise v rámci posouzení jeho důvěryhodnosti z pohledu § 8 odst. 3 zákona o pojišťovnictví. Z obsahu žaloby a ze správního spisu totiž vyplynulo, že žalobní námitky se v zásadě shodují s námitkami stěžovatelky v rozkladu proti rozhodnutí žalované (srov. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130: „*[t]akový krok sám o sobě ale nelze zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“).

37. Městský soud navíc pouze nepřebral stanoviska bankovní rady, ale připojil k nim i svoji vlastní, jakkoliv stručnou, právní argumentaci (viz strany 10 - 11 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud pak shledal žalobní námitky vztahující se k posouzení důvěryhodnosti podle § 8 odst. 3 zákona o pojišťovnictví za dostatečně vypořádané.

38. Stěžovatelka namítla také porušení práva na svobodnou volbu povolání a práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, zakotveného v čl. 26 Listiny. K byť i jen hypotetickému zásahu do tohoto práva však nemohlo dojít u stěžovatelky, ale pouze u Ing. T., jako jeho nositele. Ten se ochrany nedovolal. Stěžovatelka současně pominula čl. 26 odst. 2 Listiny, podle kterého zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Ze shora pospaných důvodů to platí i v nyní posuzované věci.

39. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce týkající se nedostatků, jichž se žalovaná měla dopustit při aplikaci § 2 odst. 4 správního řádu. Podle stěžovatelky žalovaná posuzuje rozdílně případy osob v obdobném postavení (členů představenstva či dozorčích rad). Stěžovatelka však neuvedla žádné konkrétní příklady, na jejichž základě by soud mohl učinit takový závěr. Soud proto nemohl takto obecně formulovanou výhradu blíže vyhodnotit.

40. Poslední stížní námitka se týkala nemožnosti vykonat rozhodnutí, kterým žalovaná uložila stěžovatelce změnit osobu generálního ředitele „*tak, že odvolá Ing. M. T.*“. Jakkoliv Nejvyšší správní soud této námitce zčásti přisvědčil, neshledal závěry městského soudu natolik nesprávnými, aby vedly k nezákonnosti jeho rozsudku.

41. K vykonatelnosti výroku rozhodnutí žalované stačilo uložení povinnosti stěžovatelce změnit ve stanovené lhůtě osobu generálního ředitele. V řízení před žalovanou nebyl řešen konkrétní právní vztah generálního ředitele ke stěžovatelce, resp. nebyl zkoumán a posuzován vznik a možnosti zániku jeho pracovního poměru k pojišťovně. Výrok, podle kterého měla pojišťovna provést změnu generálního ředitele jeho odvoláním, proto nebyl vhodný. Byl-li užit jako *terminus technicus*, nevyšel z obsahu dokazování žalovanou. Byl-li užit jako obecný termín, jak tvrdila žalovaná, mohl být s ohledem na současnou existenci odborného termínu s přesným významem zavádějící.

42. Nejvyšší správní soud přitom nepřehlédl, že sama stěžovatelka ve stanovách i v Příloze č. 3 k Vnitřnímu předpisu Ř-03/2010-Organizačnímu řádu, který byl součástí příloh správního spisu, uvedla, že generální ředitel je „jmenován“ představenstvem. Toto představenstvo na svém zasedání dne 6. 1. 2012 „schválilo jmenování“ generálního ředitele do funkce. Stěžovatelka však není subjektem, který může osobu do funkce generálního ředitele jmenovat podle § 3 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen

„zákoník práce“). Proto nelze výkon této funkce ukončit odvoláním podle § 73 zákoníku práce. I stěžovatelka se tedy dopustila pochybení ve formulaci způsobu ustanovení generálního ředitele do funkce. Jakkoliv to neospravedlňuje pochybení žalované při formulaci výroku rozhodnutí, vlastní nedůslednost stěžovatelky v jejích vnitřních dokumentech (stanovách, Organizačním řádu) svědčí o příčinách, za nichž ke zvolené formulaci výroku žalovanou pravděpodobně došlo.

43. Povinnost provést změnu v osobě generálního ředitele podle § 95 odst. 1 a 2 zákona o pojišťovnictví ovšem žalovaná uložila správně. Pochybením bylo pouze vyslovení konkrétního způsobu, jímž má k této změně dojít. Městský soud nemůže změnit výrok správního rozhodnutí (srov. § 78 s. ř. s.). Nepochybil však, přihlédl-li v daném případě ke smyslu uloženého opatření k nápravě a nepovažoval formulační nedůslednost výroku rozhodnutí (o způsobu ukončení funkce generálního ředitele odvoláním) za vadu, která by působila nezákonnost správního rozhodnutí. Smyslu uloženého opatření k nápravě porozuměla i stěžovatelka, která v souladu se zákoníkem práce ukončila působení generálního ředitele ve funkci výpovědí, jak žalované oznámila podáním ze dne 3. 9. 2012. I z toho je zjevné, že pochybení ve výroku napadeného rozhodnutí nebylo překážkou bránící stěžovatelce ve splnění uložené povinnosti.

44. Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozsudek městského soudu v kasačním přezkumu obstojí a shora vytknutá dílčí pochybení neovlivňují jeho zákonnost. Kasační soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

45. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

46. Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. dubna 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu